diges Raad. Der er imidlertid ikke sket andet her, end at Ministeren paa ganske almindelig Maade er madet af sin Departementschef og Kontorchef; med andre Ord, han har ikke ønsket i dette Forhold at dække den Anonymitet, som Embedsmænd i Centraladministrationen ellers altid er berettigede til at have.

Hvis vi gaar til at forkaste nogle af disse Konventioner, vil det formentlig faa en ret stor Betydning for vor internationale Stilling. Den er god paa det internationale Arbejderområde. Der blev vist Danmark alt muligt Hensyn i Washington, og i Ledelsen for det internationale Arbejdsbureau blev der indvalgt en dansk Mand, Departementschef Vedel i Indenrigsministeriet. Hvis vi optræder paa den Maade, som det efter de hidtil fremsatte intet sigende Udtalelser af Ministeren og de meget sigende Udtalelser af Venstres Ordfører ser ud til at være Hensigten, synes jeg, det er givet, at Danmarks Forbindelse med Arbejdsbureauet maa afbrydes paa en lidt ubehagelig Maade. Vi kan ikke være bekendt at optræde paa den Maade. Men selv om den højtærede Minister altsaa efter min Mening er optraadt internationalt unfair og nationalt i Modstrid med parlamentarisk Skik ved ikke at paatage sig Ansvaret, vil jeg dog ønske ham at opnaa den Triumf at underskrive Ratifikationen af samtlige disse Konventioner; thi mit Parti og jeg mener, at Sagen gaar forud for Personen, Sagen lever længere end Personen.

Ministeren har været en af Lykkens særlige Yndlinge. Han har gentagne Gange faaet Lovforslag gennemført uden selv at have lagt særlig meget Slid og Slæb i Arbejdet derfor. Jeg vil saaledes erindre om, at Ministeren har haft den Ære at skrive sit Navn under en Lov som Arbejdsløshedskasseloven. Den kom fuldt udarbejdet fra Kommissionen, og der var kun meget lidt at gøre ved den. I det samme Aar, 1907, havde han den Ære at underskrive en Lov som Hjælpekasseloven. Jeg tror, at disse to store betydende Love er faldet ned til ham, grebne og gramsede med Hænderne, ganske paa samme Maade som Aladdin gramsede Appelsinerne, da han stod paa Torvet i Ispahan. De husker, hvorledes hans Kammerater, da han havde gramset de to store Appelsiner — altsaa som Ministeren de to store sociale Love —, bandt hans Hænder paa Ryggen, for saa maatte han ikke gramse mere, men saa skete der det, at Appelsinen faldt ned i hans Turban. I Oehlenschlägers Digt skildrer Nureddin ham som staaende paa Torvet:

„Rødmosset, stærk og doven, sorgesløs.
To Gange skænked Lykken ham sin Gunst
og tredie Gang — med sammenbundne Hænder —
trak han selv den ned i sin Turbans Pul".

Jeg vil ønske, at Ministeren denne Gang vil trække samtlige disse Lovforslag ned i sin Turbans Pul.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale selve Lovforslaget om 8 Timers Arbejdsdagen. Hver Gang der gennem hele det 19de Aarhundrede har været Tale om Arbejderbeskyttelse, hver Gang der har været Tale om at indskrænke den fuldkomne Erhvervsfrihed og Kontraktfrihed, er der kommet akkurat de samme Indvendinger frem, som vi i Dag har hørt fra Venstres Ordfører. Da i 1844 den engelske Fabriklov indførte en Maksimalarbejdstid for Kvinder paa 10 Timer, hed det ganske bestemt, at den engelske Tekstilindustri vilde blive fuldkommen slaaet til Jorden, og det hed samtidig, at Kvinderne vilde komme ud af Arbejdet, men Resultatet af denne Beskyttelseslov i 1844 blev, at ogsaa Mandens Arbejdstid gik ned fra 12 til 10 Timer, og Tekstilindustrien har aldrig staaet saa straalende, som den gjorde, efter at Fabrikloven i England var blevet gennemført. Den samme Indvending er fremført overfor et hvilket som helst nyt Lovforslag, der er kommet frem paa dette Omraade: Det vilde ødelægge Industrien. Derfor kan man ganske rolig lade være at tage Hensyn til den kortsynede Politik, som saadanne Udtalelser er Udtryk for. I de amerikanske Stater er der nogle gamle Forfatningsbestemmelser, der sikrer Kontraktfrihed, og i Henhold hertil er den ene amerikanske Beskyttelseslov og Forsikringslov efter den anden blevet erklæret for at være i Modstrid med Forfatningen og derfor uheldig, men til Trods herfor er det dog ogsaa i Amerika lidt efter lidt lykkedes at faa gennemført en virkelig Arbejderbeskyttelse.

Selve Konventionen og det dertil knyttede Lovforslag, som har været behandlet i Arbejdstidskommissionen, er jo slet ikke revolutionært. Hvis vi i dette Øjeblik for Kongeriget Danmark havde en 12 Timers Arbejdsdag og nu pludselig vilde indføre 8 Timers-Dagen, saa kunde der være Tale om, at det var en revolutionær Foranstalt-